

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919010283
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5919010283.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Moniky Liptákovej, na neverejnom zasadnutí konanom 14. januára 2020 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným D. E., nar. XX.XX.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1Nt/40/2019 z 2.10.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného D. E. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Ružomberok podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného D. E. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 8T/82/2018.

Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas sťažnosť odsúdený D. E., a to v zákonnej lehote po vyhlásení rozhodnutia.

V písomných dôvodoch sťažnosti, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. PaedDr. S. E. P., ako aj svojím podaním z 19.10.2019, označil napadnuté uznesenie prvostupňového súdu za nezákonné. Odsúdený namietal zákonnosť rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/82/2018 v tom zmysle, že v novelizácii ustanovenia skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zák., ktorá nadobudla účinnosť 1.8.2019, bola uzákonená iba jedna základná skutková podstata uvedeného trestného činu, pričom spáchanie trestného činu krádeže vlámaním napĺňa po novelizácii pojmové znaky základnej skutkovej podstaty podľa § 212 ods. 1 písm. b) Tr. zák. a nie skutkovú podstatu kvalifikovanú. Z tohto dôvodu sa domáhal, aby mu bol v novom konaní uložený trest v zmysle ustanovenia novelizovanej skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. V ďalšej časti odôvodnenia sťažnosti podrobne poukázal na množstvo zákonných ustanovení, ako aj článkov Ústavy Slovenskej republiky, ktoré v súhrne odôvodňujú povolenie obnovy konania v naznačenom smere. Odôvodnenia jeho sťažnosti boli v spisovom materiáli zažurnalizované na č.l. 31-34, 36-37.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky,

či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 402 ods. 3 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie sťažnostných námietok odsúdeného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Odsúdený D. E. sa v dôvodoch svojej sťažnosti v rámci konania o sťažnosti domáhal riešiť právneho problému súvisiaceho s časovou pôsobnosťou zákona pri trestnom čine krádeže.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,
2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por.

Záver súdu o tom, či existencia nových skutočností, či nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, nemožno ustáliť iným procesným postupom, len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov, a to v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. por., pričom taký postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 19 Tr. por. Preto už v rámci konania o návrhu na povolenie

obnovy konania (iudicium rescindens) musí súd hodnotiť nové skutočnosti a nové dôkazy z hľadiska ich významu vo vzťahu k preskúmanému právoplatnému rozhodnutiu a nemôže sa obmedziť len na strohé konštatovanie existencie s tým, že k hodnoteniu nových skutočností alebo dôkazov pristúpi až potom, ako na ich podklade povolí obnovu konania.

Krajský súd v súlade s názorom okresného súdu uvádza, že novelu Trestného zákona č. 214/2019 Z.z. (účinnú od 1.8.2019) pri trestnom čine krádeže nemožno považovať ako novú skutočnosť v zmysle § 394 Tr. por. Z predloženého spisu je zrejmé, že skutok bol správne kvalifikovaný ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., s použitím § 138 písm. e) Tr. zák., v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Zmena právnej kvalifikácie na miernejší prečin krádeže bola v praxi možná len v prípade, ak by sa viedlo konanie pre stíhaný skutok ešte stále aj po 1.8.2019, napríklad ak by bola obžaloba podaná za zločin krádeže a trestné konanie by sa stále viedlo aj po 1.8.2019. V danom prípade je zrejmé, že vec bola právoplatne skončená ešte pred účinnosťou spomínanej novely a zásah do takéhoto právoplatného rozhodnutia by bol v právnom štáte neakceptovateľný. Zmena účinnosti právneho predpisu, podľa ktorého bolo v minulosti zákonne rozhodnuté o vine páchatela a o uložení zákonného trestu, nemôže za žiadnych okolností znamenať, že sa na ňu bude prihliadať ako na novú skutočnosť v zmysle § 394 Tr. zák. Poprela by sa tým časová pôsobnosť zákona, na ktorej je stavaný samotný Trestný zákon. Pokiaľ odsúdený argumentuje tým, že súd mal použiť zákon pre páchatela priaznivejší, tak krajský súd pripomína, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Z uvedeného je zrejmé, že medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nenadobudli účinnosť viaceré zákony, ktoré by posudzovali trestný čin krádeže rozdielne. Účinnosť novely Trestného zákona, ktorý by v tomto prípade pre odsúdeného bol priaznivejší, nastala až po právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd sa nestotožňuje s významom legislatívnej zmeny vyplývajúcej z novely Trestného zákona, prijatej zákonom č. 214/2019 Z.z. tak, ako ho prezentuje odsúdený D. E. v dôvodoch svojej sťažnosti. Inak povedané, novela „jednoduchého“ zákona nemá účinky predpokladané ustanovením § 394 ods. 4 písm. b) Tr. por. ani ustanovením § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z., a to preto, lebo dotknuté ustanovenia Trestného zákona zákonom č. 214/2019 Z.z. nestratili účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodoval o súlade zákonom č. 214/2019 Z.z. dotknutých ustanovení Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky v zmysle kompetencie, ktorú mu zveruje Ústava Slovenskej republiky v čl. 125. Sťažnostné argumenty odsúdeného D. E. sú len opakovaním jeho argumentácie v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a opakovaným vyjadrovaním presvedčenia o nutnosti povoliť obnovu konania. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len presadenie subjektívneho názoru jednej zo strán konania a dosiahnutie pozitívneho výsledku (v okolnostiach prejednávanej veci), ktorý spočíva vo vyhovení návrhu odsúdeného D. E. na povolenie obnovy konania. Krajský súd uzatvára, že sťažnostné argumenty odsúdeného nie sú spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok sťažnosťou napadnutého uznesenia.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného D. E. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.